

LVCIANI PHILOPSEV

DES SIVE INCREDVLVS, THOMA
MORO INTERPRETE.

Personæ, TYCHIADES ac PHILOCLES.

TYCHIADES.

Otes mihi Philocles dicere, quidnam id tandem sit, quod multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant, quum & ipsi nihil sani loquuntur, & his qui talia narrant, maxime animum intendant? PHILOC. Multa Tychiade sunt, quae nonnullos mortales mentiri compellunt, quia in rem uident conducere. TYCH. Nihil ad rem haec (ut aiunt) neque enim de his rogabam, qui quum usus postulat mentiuntur, uenia nimirum hi, imò laude plerique eorum digni sunt, quicumque uel hostes fecerunt, uel ad salutem tali quopiam pharmaco usi sunt in necessitatibus. Cuiusmodi multa Vlysses etiam fecit, ut & uitam suam, & sociorum reditum redimeret: sed de illis uir optime dico, qui nulla necessitate mendacium ipsum ueritati longe anteponunt, ipsa re uidelicet delectati, atque in ea sine ulla idonea occasione uersati. Isti ergo scire cupio, cuius commodi gratia istud agunt. PHILOC. An alicubi tales aliquos iam deprehendisti, quibus haec insita sit mentiendi libido? TYCH. Et quidem admodum multi sunt huiusmodi. PHILOC. Quid aliud ergo in causa sit, quod mentiuntur nisi dementia? siquidem rem pessimam, optimi loco praepotant. TYCH. Hoc nihil est, nam ego tibi multos ostenderim ad caetera prudentes, ac sapientia mirabili: nescio tamen quo pacto captos hoc malo, mendacique studiosos, adeo ut ego certe moleste feram, quod uiri tales, omnibus caeteris in rebus optimi, gaudent tamen & se, & eos in quos inciderint, fallere. Nam ueteres illi, id quod tibi notius est quam mihi, Herodotus, Ctesiasque Cnidius, atque his superiores, denique Homerus ipse, uiri celebres, mendacique etiam scriptis utebantur, ut non solum eos fallerent, a quibus tunc audiebantur, uerum usque ad nos etiam mendacium per manus traditum perueniret, in pulcherrimis uersibus metrisque seruatum. Me ergo saepe illorum uersuum nomine subiit pudor, si quando caeli sectionem, ac Promethei uincula recensent, gigantumque rebellionem, atque omnem

omnem illam de inferis tragediam. Et quo pacto ob amorem Iupiter in taurum & cygnum uersus sit, & quemadmodum ex muliere quispian in auiculā urfamue mutatus sit. Pegasus præterea, Chimærasq; & Gorgonas, ac Cyclopas, atq; id genus omnia, admodum absurdas monstrosasq; fabulas, & quæ mentes afficere puerorum queant, qui laruam adhuc lamiamq; metuunt: quanquam poëtica sint fortasse tolerabilia. At urbes iam gentesq; totas una uoce ac publicitus mentiri, an nō hoc ridiculum? Veluti quum Cretenses sepulchrum Iouis ostendere non pudet: Athenienses Eriethonium æditum è terra ferunt, primosq; illos homines in Attica olerum more ex terra emeruisse. Hi tamen multo uerecundiores quàm Thebani, qui ex serpentis dentibus fatuos quosdam progerminasse narrant: quod si quis hæc, quum sint ridicula, uera esse non credat, sed ea prudenter examinans, Chorebi cuiuspiam, aut Margitæ existimet esse: si quis aut Triptolemmum credat in alatis draconibus per aërem uectum esse, aut Pana quendam ex Arcadia in Marathonem uenisse auxilio, uel Orithyiam à Borea raptam esse, impius nimirum hic atq; insanus uideatur eis: quippe qui tam manifesta ueracq; non credat, usq; adeo obtinet mendacium. PHILOPS. At poëtis Tychiade, urbibusq; fuerit fortassis ignoscendū: nam illi delectationē illam quæ ex fabula proficiscit, ut quæ maxima sit illecebra, poematibus suis immiscent, qua potissimum erga auditores opus habent. Athenienses uero Thebanicq;, & si qui sunt alij, patriæ suæ plus maiestatis ex huiusmodi figmentis conciliant: quod si quis fabulas auferat è Græcia, nihil obtulerit quo minus earū narratores fame intereant, quando iam nemo futurus sit hospitem, qui uerum uel gratis audire uelit. At si qui nulla tali causa, gaudent tamen mendacio, hi omnino ridiculi merito uideantur. TYCHIADES. Recte dicis, nam ego protinus ab Eucrate illo celebri uenio, ubi multa incredibilia ac fabulosa quum audissem, imò uero medio in sermone discessi, non ferens narrationem tam supra fidem, sed me uelut furia quædam abegerunt, dum monstrosa multa atq; absurda referrent. PHILOPS. Atqui Tychiade, uir grauis Eucrates est, & nemo certe crediderit illum tam promissa barba uirum sexagenarium: & qui præterea sit plurimum in philosophia uersatus, sustinuisse ut alium quenquam audiret se præsentem mentientem, nedum ut ipse tale quicquam audeat. TYCH. At nescis amice qualia referebat: tum ea quàm cōstanter assererat: præterea quàm sancte in plerisque iurabat, admotis etiam filijs, adeo ut ego quum eum respicerem, uaria mecum cogitarem, interdum quidem illum insanire, neque animo constare: interdum uero ita cogitabam, fugisse me, quod impostor esset, ac tantū temporis sub leonis pelle ridiculam quandam simiam

simiam circūtulisset, adeo absurda narrabat. PHIL. Quanam illa (per
lares) sunt Tychiade? nam cupio cognoscere quamnam præstigiaturā
sub tam longa barba oculuerit. TYCH. Solebam quidem etiam aliās
Philodes aliquoties eum interuifere, si quando uidelicet multo ocio
abundarē. Hodie uero quū opus esset mihi cōuento Leōthico (est autē,
ut scis, amicus mihi) edoctus à puero, eū se ad Eucratē mane cōtulisse,
ut eum morbi inspiciendi causa uiferet, amborū nomine, nempe ut &
Leonthicum conuenirem, & Eucratem uiderem, ignoraueram autem
quod ægrotaret, ad eum peruenio. At Leonthicum ibi iam non inue-
nio: nam paulo ante ut dicebant exiuerat, alios uero confertos reperio,
in quibus erat & Cleodemus Peripateticus, & Dinomachus Stoicus, &
Ion, nosti uirū? illum dico, qui ex Platonica doctrina magnam sui ad-
miracionem expectat, ut qui solus mentem uiri deprehenderit, quicquid
eius oracula alijs quoque possit enarrare: uides quos tibi uiros nomino,
nimirum omni sapientia atque omni uirtute præditos, utpote ipsum ex
quaque secta caput, reuerendos herde omnes, atque aspectu propemodū
terribiles. Aderat præterea medicus Antigonus, ut usui in morbo esset
aduocatus opinor: & melius iam habere se uidebatur Eucrates: ac mor-
bus quidam ex familiaribus erat: humor enim rursus in pedes ei descen-
derat. Sedere me ergo Eucrates in lecto iuxta se iussit uoce languidule
remissa paululum, quum me conspiceret: quanquam interim dum ingrede-
rer, uociferantem eum ac uocem intendentem audieram: tamē ego ad-
modum curiose cauens ne pedes eius tangerē, ubi me uulgaribus istis
uerbis purgaueram, quod eum ægrotare nesciuerim: quod ubi rescis-
sem, curriculo uenerim, adsedi prope, & illis quidē sermo iam de mor-
bo erat, & quædam iam ante dixerant, quædam uero etiam tunc narra-
bant: præterea medicamenta quædam quisque proferebat. Cleodemus
igitur: Si quis ergo (inquit) sinistra manu tollēs humo mustelæ dentē, sic
interfectæ, ut ante dixi, in leonis pellem illigauerit, nuper excoriati, ac
deinde circum crura posuerit, illico sedatur dolor. Non in leonis pellem
(inquit Dinomachus) ut ego audiui, sed in ceruæ potius scemellæ uir-
ginis adhuc, & nōdū initæ, & res quidem magis est hoc pacto credibi-
lis: uelox enim cerua est, maximèque ualet pedibus: & leo quidem fortis
est, pinguedōque eius ac manus dextra, pilique qui recti è barba promi-
nent, magnam uim obtinent, si quis uti nouerit, cum proprio cuique car-
mine, at pedum curam minime pollicentur. Et ipse quoque, inquit, Cleo-
demus, olim sic putabam ceruina pelle utendum, propterea quod cer-
ua uelox esset. At nuper uir quidam Libycus, peritus profecto in rebus
huiusmodi contra me docuit, ceruis ostendens uelociores esse leones:
quippe qui eas, inquit, etiā persequendo capiunt. Laudabant qui ade-
rant,

rant, tanq̄ recte dixisset Libycus ille: Tum ego: Putatis, inquā, incantamentis quibusdam sedari talia: aut foris admotis appendiculis, quū intus malū grassetur: Riserūt hunc sermonē meū: & palām in me magnam damnabant amentiam, qui apertissimas res ignorarem, & quibus nemo qui sapiat, contradicat: quin sic se habeant. At medicus certe Antigonus delectari mihi uisus est hac rogatione mea. Iam dudū autem neglectui habitus fuerat, opinor, quum opem Eucrati ferre ex arte uellet, denunciāns uidelicet uino ut abstineret: atq; oleribus uesceretur, & uigorē animo omnino minueret. Cleodemus ergo subridēs interrim, Quid ais, inqt, Tychiade? incredibile tibi uidet̄ esse, ut ex rebus huiuscemodi parent̄ quādā aduersus morbos remedia? Mihi certe uī detur inquā, ego: nisi naribus adeo mucosis sim, ut credā ea quæ foris applicātur, nihilq; cum his quæ morbos excitāt, intus cōmunicant: per uerbula tamen, ut dicitis, ac præstigiaturā operari: & quum appenduntur, sanitates immittere, id profecto nunq̄ fieri possit: nec si quis uel in Nemei leonis pellem sedecim mustelas integras infuerit. Ego p̄fecto leonē ipsum è dolorib⁹ sæpe claudicantē uidi in uniuersa sui ipsius pelle. Nimiū idiota es, inquit Dinomachus, neq; unq̄ tibi curæ fuit, ut disceres quonam modo res istiusmodi aduersus morbos, quum adhibentur cōferunt, ac mihi uideris ne notissima quidem ista recepturus: febrium uidelicet istarum profligationes, quæ certo quodā ambitu recurrunt, tum serpentū demulsiones, ac bubonū sanationes, & cætera: quæcunq; anus etiam iam faciunt: quod si illa fiunt omnia, quor tandem non putabis hæc etiam similibus rebus fieri? Infinita congeris, inquā, Dinomache, clauūque, ut aiunt, clauo extrudis. Neq; enim constat ea quæ cōmemoras, eiusmodi ui fieri. Quamobrem nisi reddita ratione persuaseris primum natura fieri posse, ut febris tumorq; ue reatur, aut nomen aliquod diuinum, aut dictionem aliquam barbaricam: ob idq; ex inguine fugiat: aniles adhuc fabulæ sunt quæcunq; retulisti. Tu mihi uideris, inquit Dinomachus, quum ista dicas, ne deos quidem esse credere. Siquidem putes fieri non posse, ut per sacra nomina remedia morbis adferantur. Hoc, inquā ego, uir optime ne dixeris, nihil enim prohibet quo minus, etiam si maxime dii sint, ista tamen sint uana. Ego uero & deos colo, & medelas eorum uideo, & leuamenta quæ laborantibus conferunt, pharmacis uidelicet, atq; arte medica restituētes. Itaq; Aesculapius ipse eiusq; posteri salutaria phar maca admouentes medebantur ægrotis: non leones, aut mustelas circūligantes. Mitte hunc, inquit, Ion. At ego uobis mirabile quiddā narabo. Eram adhuc adolescētulus: annos natus fermè quatuordecim: quum quidam ad patrem meum uenit nunciāns ei, Midam uitis cul-

torem seruum, etiam alijs in rebus robustum atq; industrium, circa ple-
num iam forum à uipera morsum iacere iam putrefacto crure. Etenim
dum ligaret palmites, ac uallis circūplicaret, adrepētem bestiolam ma-
ximum ei pedis momordisse digitum. Tum illam quidem ilico aufu-
gisse, & sese rursus in latebram condidisse. Illum uero eiulare perditū è
doloribus. Hæc ergo quum nunciarentur, iam Midam ipsum uideba-
mus in lectica domum à conseruis adportari: inflatum totum, liuidū,
ac superficie tabefactum, uix iam spirantē. Pater ergo quum id mole-
ste ferret, amicorū quispiam, qui tum forte aderat, Bono animo es, in-
quit. Ego enim uirum quendam Babyloniu ex Chaldæis, quos uocāt,
protinus huc adducam, qui sanabit hominē: & ne diem narrando con-
teram, uenit Babylonius, ac Midam restituit: effugato ex corpore ue-
neno, quadā incantatione, & ad pedem eius appenso uirginis defun-
ctæ lapillo, quem è columna exciderat. Atq; istud quidē hactenus for-
san mediocre fuerit. Tum Midas iam ipse sublato, in quo allatus erat
scabello, discessit in agrum: tantū potuit incantatio, & colūnaris ille la-
pis. At idem iste Babylonius alia præterea diuina plane fecit. Nempe
in agrum profectus mane, quū pronunciaffet sacra quædam ex uetu-
sto codice, septem nomina, sulphure ac face lustrato loco in orbem ter
obambulans, serpentes omneis inuitos exciuit: quicunq; intra eam re-
gionem erant. Veniebant ergo tanq; ad incantationē tracti, serpentes
multi, atq; aspides, & uiperæ, & cerastræ, & iaculi, phrynicæ, ac physali-
relinquebatur autem unus draco, annosus, prorepere (ut opinor) ob-
senectam non ualens, qui non fuerat audiens dicto. At magus, Non
adsunt omnes inquit. Tum unum quendā ex serpentibus eum uideli-
cet qui natus minimus erat, selectum legatum mittebat ad draconem:
ac paulo post uenit etiam ille. At postq; iam collecti constitissent, Ba-
bylonius in eas insibulauit. Atq; illi repente admodū omnes ab eius
flatu incensi sunt, nobis interim admirantibus. Tum ego, dic mihi in-
quam Ion. Serpens ille legatus, iuuenem illum dico, utrum manu per-
duxit draconē, qui iam (ut ais) senuerat, an ille baculum gestans inni-
tebatur? Ludis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego, qui & ipse quo-
que olim minus talia credebā, quàm nunc tu, putabam enim nulla rati-
one fieri posse, ut ea crederem: tamen quum uolantem primum con-
spicerem, peregrinū illum barbarum (erat autem ut ferebāt ex Hyper-
boreis) credidi, ac uictus sum: quū tamen multū diuq; repugnassem,
nam quid facerem quum eum cernerem in aëre uolantem, atq; id in-
terdiu, ac super aquam ingredientem, atq; per mediū ignem inceden-
tem, idq; lente ac sensim? Tu ne, inquam ego, ista uidebas, uirum Hy-
perboreum uolantem, aut super aquas ambulantē: & maxime, inquit
ille

ille, carbatinis indutum, quo calceamēti genere illi potissimū utuntur. Nā minutula ista, quid attinet referre, quæcunq; fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosq; marcidos in uitam reuocauerit, atq; Hecaten ipsam palam conspectibus exhibuerit, lunãq; è cælo detraxerit: Quin ego uobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexidis filio. Glaucias hic quū patris nuper defuncti substantiã suscepisset, Chrysidem amabat Demæneti filiam, ac me quidē præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eum, uniuersam Peripateticorū doctrinã perdidicisset: ut qui octo & decem quū esset annorū, iam absoluerat analytica: tum physicam auscultationē in finem usq; percurrerat. Amore tamen uictus, mihi rem omnē significat. Ego uero quemadmodū par erat, quippe qui præceptor eram, Hyperboreū illum magum ad eum duco: conductū quatuor ilico minis in manum datis: oportebat enim præparari quiddā ad sacrificia, tum sedecim præterea, si Chryside potiretur. Ille uero crescentem obseruans lunam (Nam tunc ut plurimū huiusmodi sacra peraguntur) fossam quum effodisset in aperto quodam loco domus, sub dio circa mediam noctem, euocauit nobis primū quidem Anaxidem Glauciæ patrem, ante septem menses uita defunctū. Succensebat autē ob amorem senex, atq; indignabatur. Tandem tamen ei permisit: ut amaret, Postea uero Hecaten quoq; eduxit: adferētem unā Cerberū, tum lunam detraxit multiforme quoddam spectaculū, & quod aliās aliud apparebat. Primū quidem muliebrem formam referebat: deinde in uaccam formosam uertebatur: Postremo uero catula uidebatur. Hyperboræus ille tandem, quum finxisset quendam è luto Cupidinē. Abi, inquit, atq; huc perducas Chrysidem: ac lutum quidem protinus euolabat: paulo post autē affuit illa pulsans ostiū. Tum ingressa Glauciam cōplectitur, eum quàm insanissime deperiens, & cum eo uersata est, quoad gallos canentes audiuimus. Tum uero luna subuolabat in cælum, atq; Hecate subiit terrā, cæteraq; spectra disparuerūt: & Chrysidem tandem emisimus circa ipsum fermē diluculū. Hæc Tychiades si cōspexisses, haud quæq; amplius dubitasses, esse multa in carminibus istis cōmoda. Bene dicis, inquam, ego credidissem equidē, si uidissem ea: nunc uero ignoscendū mihi puto, si qualia uos uidetis, acute perspicere non possum: uerūtamen Chrysidem illam quam dicis, noui, mulierem planē meretricem ac facilem: nec uideo sanē cuius gratia ad illam egeritis luteo illo legato magoq; ex Hyperboreis usque, atq; ipsa insuper luna. Quippe quā uiginti drachmis ducere in Hyperboreos usq; potuisses. Mirifice enim sese offert ad hanc incantationē mulier. Et cōtrariū quiddā spectris istis habet. Nam ea quidem æris ferriue sonū

si audierint fugiunt (nam id uos prædicatis) illa uero si argentum uis-
 piam sonuerit, accurrit ad tinnitū. Præterea ipsum etiā magum admi-
 ror: quod cum ditissimas mulieres in amorem sui possit elicere, atq; ab
 eis solida talenta suscipere, is tamē ob quatuor minas admodū tantillā
 lucelli auidus Glauciā amoris compotem fecerit. Rīdīcūle facis, inquit
 Ion, qui nihil credis. Ego te libenter ergo rogauerim quid de his respō-
 deas, qui dæmoniacos liberant erroribus, adeo manifeste spectra illa
 carminibus eijcientes? Atq; hæc me dicere nō opus est, uerum omnes
 nouerunt. Syrus ille ex Palestina, qui harum rerum artifex est, quā-
 multos mortales suscipiat, qui ad lunam cōcidant, oculosq; distorquet
 ant, spumāq; os oppleant: quos tamen erigit ac sanos remittit, magna
 accepta mercede, diris eos malis liberans. Etenim quum iacentibus in-
 stet, rogaueritq; unde sint in corpus ingressi: ægrotus quidē ipse tacet,
 at dæmon uero respondet (aut lingua Græca loquens, aut barbarica,
 aut undecunq; fuerit ipse) & quomodo & unde intrauit in hominē.
 Ille uero adiurans eum, ac nī paruerit minitans etiam, expellit abigitq;
 dæmonē. Quin ego quoq; dæmonē quendā exeuntem uidi nigrū cer-
 te & colore fumidū. Non magnū erat, inquam ego, talia te Ion cerne-
 re: cui ipsæ etiam apparent Idææ, quas uestræ familiæ parens ostendit
 Plato: rem uidelicet spectatu tenuem, atq; euanidam: quantū ad nos
 homines lusciosos. Ita ne solus Ion, inquit Eucrates: istiusmodi uidit:
 ac non alij etiā multi inciderūt in dæmones: alij noctu, alij etiam inter-
 diu? Ego profecto non semel, sed millies iam talia conspexi, ac primū
 quidem turbabar ad ea: iam uero ob consuetudinē nihil nouum, aut
 prodigiosum mihi uidere uideor, maximeq; nunc ex quo annulū mi-
 hi Arabs dedit ex ferro de cruce quapiā sumpto, factum carmenq; do-
 cuit nominibus multis plenum, nisi forte ne mihi quidem fidem sis ha-
 biturus Tychiade. At qui fieri possit inquā, ut Eucrati non credam Di-
 uonis filio: uiro in primis sapienti ac libere, quæ sibi uidentur domi in
 priuato suo cum autoritate narrāti? Illud ergo de statua, inquit Eucra-
 tes, quæ omnibus qui in domo sunt singulis noctibus apparet: tum
 pueris, tum adoleſcētibus, tum senibus: hoc inquā, non à me dūtaxat
 audieris, uerū etiam à nostris omnibus? De qua statua, inquam ego?
 Non uidisti (inquit) quum ingredereris statuā quandā in atrio collo-
 catam, sanè quā pulchram, opus Demetrii: qui statuas humana spe-
 cie fingere consueuit? Nonne illam dicis, inquā, quæ discum iacit: quæ
 inclinata est ad emissuri gestū reflexa in eam quæ discū fert, altero pe-
 de modice inflexo, quæq; se erectura uidetur unā cum iactu? Non
 inquit: nam unum est ex Myronis operibus ille disci iactator, quem di-
 cis. Sed nec eam quæ est ei proxima: eum loquor cui tenijs caput uin-
 ctum

etum est, formosam illam. Nam id Polycleti opus est: uerum eas quæ
 à dextra sunt egredientibus omittite, inter quas & tyrannicidæ illi stant:
 Critiæ Nesiotæ plasmata: tu uero an non ad aquâ illam quæ influit,
 quampiã uidisti uentre prominulo, caluam, seminudatâ, uulsis quibus-
 dam barbæ pilis, insignibus uenis, uero homini simillimam? Pelichus
 dux Corinthius esse uidetur. Per Iouem, inquã uidi quandã à dextra
 Saturni, quæ tenias coronasq; aridas habebat, pectorēq; folia quædã
 inaurata. Ego, inquit Eucrates, ea inaurauī, quum me sanasset triduo,
 febre pereūtē. Erat ne igitur etiam medicus, inquã ego, optimus iste
 Pelichus? Est, neq; ride, inquit Eucrates: alioqui homo te haud multo
 post inuadet. Noui ego certe quãtū ualeat hæc, quam tu rides statua.
 An non eiusdem putas esse immittere febres, in quos uoluerit quan-
 doquidem potis est eijcere? Propitia, inquam, placatãq; sit hæc statua
 mihi, quæ tantū ualeat. Quidnam ergo aliud facientem eam uiderūt
 omnes qui in domo sunt? Quū primū nox est, inquit, hæc è base de-
 scēdens in qua steterat, in orbem totam domū circuit: omnes occurrūt
 ei interdū etiam canenti: nec quisq; est quē unq; læserit, diuertere tan-
 tum oportet. Illa uero præterit, nihil intuētes infestans, quū & lauat sæ-
 pe, & tota nocte ludit, ut ex ipso aquæ strepitu licet audire. Vide ergo
 inquã ego, ne forte nō Pelichus hæc statua sit, sed Talus potius Cretēsis,
 qui apud Minoēm fuisse dicitur. Nam & ille æreus quidam Cretæ cu-
 stos erat: quod si non ex ære, non autem ex ligno facta esset, nihil eam
 prohiberet, quin non opus Demetrii, sed una potius ex Dædali ma-
 chinis esse uideat. E base nanq; (ut ais) etiam ista fugit. Vide, inquit,
 ô Tychiade, ne te posthac scōmatis huius pœniteat. Noui quidē ego,
 quid illi euenerit, qui obolos surripuit, quos ei quoq; nouilunio suspē-
 dimus. Prorsus atrociam, inquit Ion, oportebat accidere: quippe qui sa-
 crilegus erat: quomodo ergo illum ultus est ò Eucrates? Nam audire
 cupio, etiam si q̄ maxime Tychiades iste diffisurus est. Multi, inquit
 ille, ad pedes eius oboli iacebant, aliãq; item numismata, quædam ar-
 gentea ad crus eius affixa cæra, ac laminæ quoq; argenteæ: uota cuius-
 que, aut merces ob sanationē eius, qui ab eo liberatus esset, quū febre
 detineretur. At erat nobis seruus quidam Libycus sceleratus, equorū
 curator. Hic noctu aggressus est ea auferre omnia, abstulitq; digressã
 iam quum obseruasset statuam. At quum primū reuersus intellexit sa-
 crilegio se compilatū Pelichus, uide quo pacto sese ultus est, atq; furti
 prodidit Libycum. Tota nocte atrium obambulabat in orbem miser,
 exire non ualens, tanq̄ in Labyrinthū incidisset, quoad orta die iam
 deprehensus est, ea tenens quæ furto abstulerat: ac tum quidem com-
 prehensus, plagas non paucas recepit, nec temporis multum superstes

malus male perijt: uapulās, ut dicebat, singulis noctib⁹: adeo ut uibices postridie apparerēt in corpore. In nūc & post ista quoq; Tychiades Pelichum ride, ac me tanq̄ coæranē Minoi iam delirare puta. At ò Eucrates, inquā ego, quā diu æs erit æs, operisq; plastes Demetrius Alopeceñsis fuerit: qui nō deos, sed homines fingere consueuit: Pelichi nūquā statuam uerebor: quippe qui nec ipsum etiam uiuentē, si mihi minaretur, admodum timuissē. Ad hæc medicus Antiochus. Et mihi ò Eucrates, inquit, Hippocrates areus est magnitudine fermē cubitali: qui tunc dumtaxat quum lucerna extincta sit, totam in orbem domū ambit: perstrepens ac pyxides euertens, pharmacāq; commiscēs, atq; ostia circumuertens: maximēq; si quādo sacrificia prætermittimus: quibus in singulos annos ei sacrificamus. Postulat ergo, inquā ego, etiā Hippocrates medicus iam ut sibi sacrificetur: indignaturēq; nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis accipiatur: quem nimirum decebat boni consulere, si quis ei libauerit, aut mullum insperferit, aut caput coronauerit. Audi ergo, inquit Eucrates: istud certe etiam testibus proba uero, quod ante annos quinq; uidi. Erat fermē uindemiæ tēpus. Ego uero in agrum circa meridiem uindemiatum dimissis operarijs, in syluam solus abibam: cogitans interim quiddā atq; cōsiderans. At postquam in saltum petueni: canū primo latratus insonuit. Ego uero Mna sona filium meum, cum æqualibus uenientem, ludere uenariēq; (quē admodum solebat) conijciebam. At res haudquaē sic se habebat: uerum paulopost facto terræmotu, sonoq; uelut è tonitru, mulierem aduenientē uideo terribilem: proceritate fermē semistadiali: habebat autem in sinistra facem: in dextra uero gladiū uiginti circiter cubitorū. Et inferne quidē pedibus erat serpentinis, superne uero Gorgonē referēs uultu uidelicet, atq; aspectus horrore: pro coma quidem draconibus, tanq̄ cæsarie circūcincta: alijs collum amplectētibus, alijs etiam per humeros sparsis. Videte, inquit, amici quo pacto etiam inter narrandum exhorruī: & simul hæc dicens Eucrates, ostēdit omnibus brachij sui fetas erectas metu. Ion ergo ac Dinomachus, & Cleodemus uehemēter inhiantes auscultabāt eum uiri senes, tanq̄ naribus traherentur, adorantes apud sese tam incredibilē Colossū: mulierem semistadiale gigantēum quoddā Mormolycium. Ego uero considerabam interim, cuiusmodi erant hi qui cum iuuenibus sapiētiae nomine uersentur, uulgoq; in admiratione habeantur: quū sola nimirū canicie barbāq; ab ipsis differant infantibus: Cæterū etiam illis ipsis facilius ductiles ad credenda mendacia. Dinomachus ergo, dic mihi, inquit Eucrates: illi canes deæ, quanta magnitudine erant? Elephantis, inquit, ille proceriores

ores Indicis, nigri & ipsi hirsutiq; sordido squalidoq; uillo. Ego igitur quum uiderē, restiti, inuerso protinus in interiorem digiti partē (quod Arabs mihi dederat) sigillo. Hecate ergo percusso draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit maximum: & qui immani magnitudine penitus æquaret tartarum. Deinde paulo post abiit in eum desiliens. Ego uero præsentē animo porrecta ceruice inclinatus, inspexi apprensā arbore quāpiam, quæ uicina stabat, ne obortis mihi tenebris ac uertigine, in caput præceps inciderem, deinde cōspexi ea quæ in inferno sunt omnia: pyriphlegetontem, lacum, Cerberum, manes: adeo ut quosdā etiam eorum agnoscerem. Patrem ergo meum manifeste cernebā adhuc his ipsis amictum, quibus eum sepeliuimus. Quid agebant (inquit Ion) ò Eucrates animæ? Quid aliud, inquit ille, quàm per tribus familiae q; cū amicis cognatisq; uersantur: in Asphodelo collocati? Cōtradican ergo etiam nunc (inquit Ion) Epicurei sacro Platoni, eiusque de anima rationibus. At tu nonne Socratem etiam ipsum Platonemq; uidebas inter manes? Socratem (inquit) uidi: neq; illum tamen euidenter, nisi quod inde conieci, quoniam caluus, ac uentricosus erat. Platonem uero non cognoui: nam apud amicos nimirum uera fateri oportet. Simul ergo atq; ego omnia conspexi, & hiatus coijt, & ex famulis meis quidam quærentes me, atq; in his Pyrrhias hic, superuenere hiatu nondum plenē obducto: dic Pyrrhia, an non uera narro? Per Iouem (inquit Pyrrhias) & latratum audiui per hiatus: & ignis quidem à face mihi suffulgere uidebatur. Tum risi ego profecto, teste latratum ignemq; in cumulum addente. Tum Cleodemus: haud quaquam noua ista, inquit, neq; alijs inuisa uidisti. Nam & ipse haud ita pridem quum ægrotarem tale quiddam conspexi. Prospiciebat mihi curabatq; Antigonus hic, ac septima dies erat: febrisq; ò qualis? incendio certe uehementior. Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foribus foris manebant. Sic enim iusseras Antigone: si quo pacto possem obdormiscere. Tunc igitur astitit mihi iuuenis quidam uigilanti: pulcher admodum, ueste circumamictus candida. Ac me quum excitasset, per hiatus quendam ducit ad inferos: sicuti ilico cognoui: Tatalum quum uiderem ac Tityū Sisyphūq;. At cætera uobis quid cōmemorē? Postq; uero ad tribunal perueni (aderat autē & Aeacus, & Charon, Parcæq; atq; Erinnes) quidam uelut rex (Pluto certe mihi uidebatur) assedit singulorū nomina percensens, qui morituri erāt: quos diem iam uitæ præscriptū præterisse cōtigerat. Iuuenis ergo me, adducēs illi exhibuit. At Pluto tunc incāduit, & ad eū qui me ducebat, nondū illi cōpletū est stamen, inquit. Abeat ergo. Tu uero fabrū De-

mylum adduc: iam siquidem ultra colum uiuit. Tum ego latus recurrens, ipse quidem iam febre liber eram: denunciabam uero omnibus, quod Demylus esset moriturus. Manebat autē nobis in uicinia ægrotrans, etiam ipse nonnihil ut renunciatum est. Ac paulo post audimus eiulatum eorum qui lugebant eum. Quid miri est, inquit Antigonus? Ego etenim quendā noui post uigesimalium diem quā sepultus est, resurrexisse. Nam hominē & anteq̄ moreretur, & postq̄ resurrexit, ipse curauī. Et quo pacto (inquam ego) in diebus uiginti, neq̄ tabuit corpus, neq̄ præterea fame corruptū est, nisi fortassis Epimenidē quempiam tu curasti? Hæc quum diceremus, protinus ingrediebantur Eucratis filij è palæstra redeuntes. Alter quidem iam ex ephēbis excesserat, alter uero annos natus erat circiter quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebant in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Eucrates tanq̄ è conspectu filiorum admonitus: sic his frui mihi contingat, inquit, simulq̄ manum eis iniecit, ut apud te Tychiades uera narrabo. Felicis memoriæ uxorem meam horum matrem nouerunt omnes, quo pacto dilexerim: Nam declarauī his rebus quas in eam feci, non modo dum uiueret: uerum etiam postq̄ uita functa est. Quippe qui mundū eius uniuersum uestēq̄ qua dū uiueret, oblectabatur, in rogum illius iniecerim. Septima uero post mortē die, ego quidem hic in eundem lectum incumbēbā: quemadmodū nunc, luctum eum mihi cōmitigans, quem de illa conceperam. Legebam enim tacitus Platonis illum de anima libellum. Ingressitur interim Demenete ea ipsa, atq̄ adsidet iuxta: quemadmodū nunc Eucratis hic, minorē designans filium. Hic uero ilico tremuit admodū pueriliter, ac dudū ad narrationem pallebat. Ego uero (inquit Eucrates) ut conspexi, amplexus eam singultim lachrymabam. Illa uero me uociferari non patiebatur, uerum incusabat me, quod quum ei fuisset in reliquis gratificatus omnibus, è sandalijs aureis alterum non cremaueram, superesse autem id dicebat, quod sub arca ceciderat: atq̄ ob id nos quum non inueniremus, alterum tantum cremaueramus. Nobis autem adhuc differrentibus scelestissimus quidem caniculus, qui mihi in delitijs erat, in lecto cubans allatrabat, ea uero ad latratū euanuit. At sandalium sub arca repertum est: posteaq̄ à nobis incensum. An hæc etiam Tychiades recusabis credere, quum tam sint euidentia, quotidieq̄ obseruētur? Per Iouē, inquā ego, digni fuerint, q̄bus aureo sandalio nates puerorū more feriantur: si qui ista non credant, atq̄ usq̄ adeo impudenter uero resistant. Interea Pythagoricus intrabat Arignotus comatus ille, ab aspectu uenerabilis, Nosti illum doctrinæ nomine celebrem: qui cognominatur sacer. Atq̄ ego quidem, ut eum conspexi, respirauī: hoc ipsum

ipsum, quod prouerbio dici solet, aduenisse mihi ratus: nempe securim quampiam aduersus mendacia: Ocludet, inquā, eis ora uir sapiens: a deo monstrosa narrātibus: atq; prorsus, iuxta uulgatū illud adagium, repente deum immissum esse mihi hunc à fortuna putabam. Hic uero postq̃ adsedit: assurgente ei ac cedente Cleodemo, primū de morbo percontatus est, sc̃q; audisse dicebat, Eucratē iam se melius habere. At quidnā inquit, inter uos philosophamini? Nā interim dū ingrediebar subauscultauī, ac mihi certe uidemini in re quapiam pulchra conuersari. Quid aliud, inquit Eucrates, quā ut huic adamātino persuadeamus (me demonstrans) ut dæmones credat aliquos esse, phantasmataq; ac mortuorū animas super terrā obambulare, & sese quibus libitum fuerit ostendere? Ego igitur erubui, uultumq; deieci reueritus Arignotum. At ille, uide (inquit) Eucrates num hoc dicat Tychiades. Eorum tantū qui uiolenter interierint, animas errare, ueluti si quis suffocatus, aut capite truncatus, cruciue suffixus fuerit, aut alio quopiam istiusmodi modo è uita discesserit, eas uero quæ fatali morte naturaliq; discesserint, haud quaq; amplius oberrare. Nam si hoc dicat, non usq; adeo absurda dixerit. Per Iouem inquit Dinomachus, ne esse quidem istiusmodi, nec præsentia cerni putat. Quid ais, inqt Arignotus? in me torue aspiciens, nihil horum tibi uidetur fieri? præsertim quum omnes (ut ita dicam) uideant? Ignosces, inquā ego, mihi, si nō credo, nam solus omnīū non uideo. Quod si uidissem, profecto & credidissem quemadmodū & uos. Atqui, inquit ille, si quando Corinthū ueneris, roga ubi sit Eubatidæ domus, Atq; ubi tibi fuerit indicata, nempe circa Craneū, in eam ingressus, dic ianitori Tibio, uelle te uidere, unde dæmonem Pythagoricus Arignotus quum adduxisset, abegerit, ac de inceptu habitabilem domū reddiderit. Quidnam hoc erat Arignote? rogabat Eucrates. Inhabitabilis erat, inquit ille, diu propter terricula, quod si quis inhabitasset, expauefactus ilico fugiebat exactus à quodam horrendo ac terribili spectro. Deciderat ergo iam, tectumq; rumpebatur, neq; quisq; erat omnino qui in eam ingredi fuerit ausus. Ego uero ubi hæc audiui, libellos sumens (Sunt autem Aegyptij mihi de talibus rebus admodū multi) ueni in domū circa primā uigiliā, dehortante hospite, ac fermè detinente, postq̃ didicerat quo iturus essem, incertū, ut putabat exitiū. At ego sumpta lucerna solus ingredior, atq; in uastissimo atrio collocato lumine, humi sedens tacite legebā. Adest uero dæmon ille, cum quopiā è uulgo se congressurū ratus, ac me quoq; quemadmodū alios perterriturum squallidus, hirsutus, ac tenebris nigrior. Atq; hic quum adstaret, undiq; me adsultim petens tentauit, si qua posset expugnare, ac modo in canem, modo in taurum, modo in leonē

leonē uertebatur. At ego correpto in manū quā maxime horrendo carmine, simulq; uocem imitatus Aegyptiam, & incāans eum in domicilij tenebrofi angulum quendā compulsi. At quum animaduertissem, ubi se in terram cōdidit, tum destiti. Mane autē desperātibus uniuersis, ac me quemadmodū alios mortuū sese reperturos putantibus, prāter omniū spem progrediens, Eubatidem adeo, feliciter illi adnunciāns, quod puram sibi ac spectris liberam domū iam liceret incolere. Atq; illum assumens aliosq; multos (sequebantur autē huius inopinata rei gratia) quum ad locum duxissem, ubi condentē se dāmona cōspexerā, iussi ut sumptis ligonibus matulisq; suffoderent. Atq; ubi id fecerant, inuentum est ferē ad passum defossū cadauer quoddam marcidum, ossibus tantum humana specie cohārentibus: Illud igitur effossū sepeliuimus, domus uero postea turbari pdigijs desijt. Hęc ubi narrauit Arignotus, uir prodigiosa sapientia, ac reuerendus omnibus, nemo erat ex his qui aderant, qui non multā mihi imputaret insaniam, qui talia non credam, narrante prāsertim Arignoto. Ego tamen nihil ueritus neq; comam, neq; illam quam de eo habebant opinionē. Quid hoc inquam Arignote? Etiam tu talis eras, in quo mihi sola spes fuit, fumo plenus ac simulacris? Illud ergo nobis in te quod dici solet, euenit: ut thesaurum quum sperauerimus, carbonēs offendimus. At tu, inquit Arignotus, si neq; mihi credis narranti, neq; Dinomacho, aut huic Cleodemo, neq; ipsi Eucrati, dic age quēnam digniorem, cui his de rebus fides habeatur, existimas: qui nobis dicat cōtraria? Per Iouem, inquā ego uirum apprimē mirabilem Abdera oriundum illum Democritum, cui tam firmiter erat persuasum eiusmodi nihil esse in rerū natura posse, ut quū se in monimēto extra portas clausisset, ibiq; degeret dies noctesq; scribens atq; cōponens, iuuenēsque eum quidā illudere cupientes ac perterrefacere, nigra ueste in modum cadaueris ornati, ac personis in capita adfictis circūsistentes, illum circū silirent, crebro subsilientes: hic neq; eorum cōmenta pertimuerit, neq; eos omnino respexerit, sed inter scribendum: desistite, inquit ineptire. Adeo firmiter credidit animas nihil esse postq; ē corporibus exierint. Hoccine ais, inquit Eucrates, dementē quempiā uirū esse Democritū? siquidē sic existimauit. Ego uero uobis etiam aliud referā, quod mihi ipsi contigit, non quod ab alio acceperim, fortassis etiam tu Tychiades quum audieris, compelleris accedere, ipsa narrationis ueritate coactus. Quum in Aegypto uersarer adhuc adolescens, à patre uidelicet doctrinā gratia transmissus, cupiebam nauigio profectus in Coptum illinc adiens Memnonem, miraculum illud audire, eum uidelicet sonum reddentem ad oriētē solem. Illum igitur audiui non hoc uulga

uulgari modo, quo audiunt alij sonum quempiam inanem, sed mihi oracula etiam ædidi Memnon ipse aperto ore septem uersibus, quod nisi esset superuacaneum, ipsos uobis uersus recēserem. Inter nauigandum uero incidit in nos unā nauigās uir Memphiticus quidam, ex sacris illis scribis, mirabili sapiētia, & qui uniuersam Aegyptiorū doctrinam callebat. Dicebatur autem tres ac uiginti annos in adytis subterraneis mansisse, Magiam interea doctus ab Iside. Pancratem dicis (inquit Arignotus) præceptorem meum, uirum sacrum, rasum, lineis indutum, doctum, purēq; lingua Græca loquētem, procerum, simum, labijs promissis, cruribusq; gracilibus. Illum ipsum inquit ille, Pancratē, ac primum quidem quis esset ignorabam. At postq; uidi eum, si quando in portum appulisset, cum alia multa miracula facientem, tum crocodilis insidentem agitasse, & cum feris uersantem, illas uero reuerentes eum, caudisq; adulantes, agnouī sacrum quempiā uirum esse, paulatimq; comitate mea me in eius amicitiam ac familiaritatem insinuauī, adeo ut omnia arcana cōmunicaret. Ac tādē mihi persuadet, ut famulis omnibus in Memphide relictis, se solus consequerer, neque enim defuturos nobis ministros. Atq; ex eo tempore sic uitam duximus. Quum in diuerforiū quodpiam ueniremus, homo accepto pistillo, scobināue, aut pessulo, uestibus implicans, quum in id carmē quoddam dixisset, effecit ut ambularet, utq; alijs oibus homo uideretur. Illud ergo abiens, & aquā hauriebat, & cœnam parabat, instruebatq; atq; in omnibus cōmode subseruiebat ministrabatq; nobis. Deinde postq; iā satis huius ministerij fuit, scobinā rursus scobinā, ac pessulū, pessulū aliud recitans carmē reddebat. Hoc ego uehemēter conat⁹ nō reperiēbā, quo pacto ab illo expiscarer. Nā id mihi inuidebat, quanq; in alijs esset facillimus. At quadā die in angulo quodā tenebricofo clā illo delitescens subauscultauī propius incantationē illam. Erat autē trisyllaba. Tum ille quū pistillo mādasset quæ curanda erant, abiit in forum. At ego postridie illo apud forū occupato, acceptū pistillū quū ornassem, syllabas illas simili modo pronuncians, aquā iussi ut hauriret. Tum impletā amphorā quū tulisset, desiste inquā, neq; aquā amplius haurito, sed rursus esto pistillum. At illud mihi haud amplius iam obteperare uolebat, sed aquā hauriebat cōtinue, quoad hauriēdo totam domū nobis impleret. At ego quū resistere huic rei non ualerem, timebam autē ne Pancrates reuersus (id quod etiā euenit) irasceretur, correpta secure pistillū in duas partes disseco. At utraq; pars amphoram sumēs hauriebat aquā, iamq; unius loco duo mihi ministri esse cœperunt. Interea Pancrates superuenit, ac re intellecta illas quidē in ligna rursus, quemadmodū ante carmē erant, mutauit. At ipse me clanculū relicto

relictō, nescio quo clanculū se subducens abiit. At possis istud etiā nūc inquit Dinomachus, hominē ex pistillo facere? Per Iouem inquit ille, dimidia ex parte scio, nam in priorem formam nuncq̄ à me restitui potest, postq̄ semel aquarius esse cœperit. Sed deferenda nobis domus esset aquæ iam impleta. Non desistitis inquam ego, huiusmodi monstrosa narrare uiri senes? Alioqui horum saltem adolescentium gratia incredibiles istas ac terribiles fabulas aliud in tempus omittite, ne clanculum terroribus ac prodigiosis fabulamentis impleantur. Parcere ergo eis oportet, ne talia consuecant audire, quæ eos per totam uitā commitata perturbabunt, atq̄ ad omnem strepitum meticulosos reddent, posteaq̄ eos omnigena superstitione impleuerint. Recte admonuisti me, inquit Eucrates, quum superstitionem dixisti. Nam quid tibi Tychiade de rebus huiusmodi uidetur: de oraculis loquor ac uaticinijs, & quæcūq̄ quidā numine afflati proclamāt, quæue ex adytis audiūtur? aut quæ uirgo numeris eloquens futura prædicat? an uidelicet ne talia credis? At ego quod anulum quendam sacrum habeo, Pythij Apollinis imaginem exprimente sigillo, quodq̄ hic Apollo mecū loquitur, nō dico, ne tibi uidear ad gloriam meā res incredibiles narrare. Cæterum quæ apud Amphilochem audiui in Mallo heroē, mecum diu differente, deumq̄ meis de rebus consulente, tum quæ ipse uidi, uolo uobis narrare. Deinde ex ordine & quæ uidi in Pergamo, & quæ audiui in Pataris. Itaq̄ quū ex Aegypto redirem domū, audiremque illud in Mallo uaticinium apertissimum, simul ac uerissimū esse, tamen sic oracula dare, ut ad rem respondeat his, quæcūq̄ propheta quispiam in schedulā inscripta tradiderit, recte me facturū putauī, si dum præternauigarem, experirer oraculum, deumq̄ de futuris quippiam consulerem. Hæc adhuc Eucrate dicente, quum uiderem quā longe res esset processura, quodq̄ non breuem incepisset de oraculo Tragœdiā, ratus non expedire, uti solus contradicerem omnibus, relinquens eum ex Aegypto adhuc in Mallum nauigantem. Nam & intelligebā molestam illis esse præsentiam meam, utpote qui dissentirem refelleremq̄ eorū mendacia. Atqui ego ab eo, inquam, quæsiturus Leonticū, nam opus habeo cum eo congrēdi. At uos quandoquidē parum sufficere uobis res humanas putatis, ipsos etiam deos deniq̄ in fabularum uobis partē uocate. Atq̄ hæc simul ac dixi, discessi. Illi uero alacres iam libertatē nacti, ut est uerisimile, mutuò sese epulis accipiebāt, ac mendacijs ingurgitabant. Talibus ò Philocles apud Eucratem auditis, uenio per Iouem inflato uentre, nō aliter quā hī qui musto poti sunt, opus habens uomitu. Tum libenter alicūde magno emerim pharmacū aliquod, quod mihi obliuionem induceret eorū, quæ audiui, ne me non-

nihil

nihil earum rerum lædat inhærens memoria: nempe monstra, dæmones, atq; Hecates mihi uidere uideor. PHILO. Quin mihi quoq; ô Tychiade, tale quiddam hic sermo tuus attulit: aiunt etenim non solum in rabiem uerti, atq; aquam formidare, quoscunq; rabidi canes mordeant, uerū etiam si quem mordicus homo morsus momorderit, illum morsum quoq; non minus canino ualiturū, atq; eum etiam eodē modo formidaturum. Quin tu ergo uideris, quū sis ipse apud Eucratem à multis mendacijs morsus, mihi quoq; morsum illum communicasse, adeo mihi mentem dæmonibus impleuisti. TYCH. At bono animo simus amice, quum magnum aduersus huiusmodi res remediū habeamus, ueritatem rectamq; omnibus in rebus rationem, quo si utamur, nullis huiusmodi uanis stultisq; mendacijs turbabimur.

LVCIANI PHILOPSEVDVS SEV INCREDVLI,
THOMA MORO INTERPRETE, FINIS.

LVCIANI DECLAMA

TIO PRO TYRANNICIDA, THOMA MORO
RO INTERPRETE.

ARGVMENTVM DECLAMATIONIS.

Ascendit quidam in arcem, ut tyrānum occideret: at ipsum quidem non inuenit, filium autem eius quū peremisset, gladium reliquit in corpore. Tyrannus ingressus, ac filium iam conspiciatus mortuum, eodem gladio se transfixit: is qui ascenderat, ac tyrāni filium interemerat, tanquam tyrannicida præmiū petit.

DECLAMATIO.

Vum duos tyrānos iudices uno die peremerim, alterū quidem iam ætate defectum, alterum uero florentem, eoque ad scelerum successionem idoneum, adsum tamē unicum ob utrunq; præmiū petiturus: idq; quū solus omnium qui unquam fuere tyrannicidæ, sceleratos duos uno ictu sustulerim atq; mactauerim: filium quidem gladio, patrem uero nīmio illo quo in filium ferebatur, affectu. Tyrannus igitur ob ea quæ gessit, satis nobis supplicij dedit, quippe qui & uiuens filium spectauit, occisum, & tandem (quod maxime præter omnem spem fuit) ipse sui

A coactus